

„Hospodine, Pane náš, jak vznešené je tvoje jméno po vší zemi! Svou velebnost vyvýšil jsi nad nebesa.“ /Žalm 8,2/

Izajáš 6,1-8

Římanům 8, 12-18

Jan 3, 1-17 Rozmluva s Nikodémem

Když uvěříme a přijmeme jakoukoli pravdu a jsme o ní plně přesvědčeni, neradi něco měníme. Názory, které potvrzují naši pravdu, snadno přijímáme a jsme rádi mezi lidmi, kteří vidí věci podobně jako my.

Nikodém (vítěz nad lidem) byl jeden z předních farizeů, velký znalec Písma, člen židovské velerady. Většinu svého života žil a myslel podle představ, které byly formulovány velmi dobře zpracovanou ústní i písemnou tradicí. Je to člověk přemýšlivý a v odpovědích na některé duchovní otázky mu zřejmě něco chybí. Nebojí se hledat a ptát. Jen tak se může posunout někam dál.

Za Ježíšem přichází z náboženského zájmu v noci. Proč v noci? Má významné postavení, a proto nechtěl, aby se o jeho cestě vědělo? Neměl ještě odvalu? Pak - po rozmluvě s Ježíšem, po setkání s Boží láskou, tuto odvalu získal. Vidíme to podle toho, že záhy dal svůj kladný vztah k Ježíšovi zcela veřejně najevo. Bylo to už za prvního jednání velerady o Ježíšovi. Nikodém se postavil proti soudu nad Ježíšem, který byl konán bez Ježíšovy přítomnosti /Jan7,50/. Ocitl se tak v nepříznivém světle a byl napadán, že snad také pochází z Galileje. Později k pomazání mrtvého těla Ježíše přichází Nikodém ve dne a vůbec nebere ohled na to, co o něm, členu velerady, řeknou ostatní lidé /Jan 19,39/.

Vraťme se ještě na chvíli k té noci. Noc – je takový zvláštní čas. Pro někoho je to doba ticha a klidu, kdy může přemýšlet, rozjímat, tvořit. Jindy se nám může stát, že nemůžeme spát a v hlavě nám víří různé myšlenky. Někdy takové, na které nemáme nebo nechceme mít během dne čas. Kterým se záměrně vyhýbáme a zaplašíme je prací či jinými rozhovory. Ony pak na nás v noci vyskočí a my jsme na ně sami. Také slzy a pláč si někteří lidé dovolí jen v noci tak, aby je při tom nikdo neviděl.

Nikodém jde v noci se svými životními otázkami k Ježíšovi. Hodně studoval, hodně ví, hodně toho dělá a přece má zřejmě pocit, že mu to podstatné prokluzuje mezi prsty. Přemýšlí o spáse, přemýšlí o životě. Co to je ten opravdový život? Je dobré, když máme někoho, za kým můžeme jít se svými

úvahami, zápasy či strachy i v noci. Možná za člověkem, určitě v modlitbě a ztišení za Ježíšem.

Ježíš říká: „Musíte se narodit znovu, abyste spatřili Boží království.“ A Nikodém nerozumí. A my možná také ne. Co máme dělat? Kolik toho mám ještě z Bible a duchovních úvah přečíst? Jaké změny mám ve svém životě udělat? Komu a jak mám ještě více pomáhat, aby to bylo smysluplné? Bože, co mám všechno udělat, abych zahlédla už tady na zemi Boží království a jednou do něho mohla i vstoupit? Řekni mi to a já se budu ze všech sil snažit.

Narodit se znovu však znamená narodit se shůry. Nové narození si nemůžeme odpracovat, pročíst se k němu skrz duchovní knihy ani jinak si ho sami opatřit. Je nám dáno jako dar – shůry – od Boha. My ho můžeme jediné přijmout.

K novému narození je třeba voda a Duch. Oboje potřebujeme k životu a oba tyto živly nás provázejí také při křtu. Voda symbolizuje očištění od starého způsobu života k životu s Kristem. Duch svatý pak dává vše do pohybu, proměňuje charakter člověka, vede nás ke Kristu a tím k dobrým skutkům.

Jak jsme přišli k té možnosti, že se můžeme znovu narodit?

„Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ Bůh miloval a miluje svět. Každého člověka. Nové narození je narození pro život s Kristem. Bůh nám je nabízí. Opakovaně, stále znovu. Záleží na nás, jestli tento dar přijímáme.

/Slovo na neděli 30. května 2021 Dana Kalivodová/